

LIDELSENS FORMÅL

af Steen Kofoed

Jeg vil gerne dedikere denne bog til alle de mennesker, der hjælper andre mennesker.

En stor tak til alle de guruer, mestre og undervisere, der peger imod Gud i mennesket.

En særlig tak vil jeg gerne give til Abhishek Pandey og Sanjay Pandey for deres store hjerter; for at have passet på mig i Indien og ikke mindst for, at have vist mig rundt til og iblandt en masse fantastiske mennesker.

En speciel tak til danske Martinus Thomsen (1890-1981), den oplyste mester, der via sin dagsbevidste oplevelse af Gud, skrev sit hovedværk: "Livets bog 1-7". Martinus er til stadighed min store inspiration i min søgen efter Gud, og deraf er det også dele af hans indsigt, som jeg heri værket videregiver.

TAK

"Jeg sidder i toget fra Delhi på vej mod Vasanasi, Indien, og betragter den materialistiske fattigdom igennem de beskidte vinduer. Synet får mit hjerte til at række ud og skaber et inderligt ønske om at ændre denne umiddelbart så uretfærdige virkelighed; for hvorfor er dette virkeligheden for så mange mennesker, hvorfor skal de slås for deres blotte eksistens og overlevelse?

Mange spørgsmål former sig, og i det NU forstår jeg dybt i mit indre, hvorfor lidelsen er tilstede og hvorfor den så ofte er årsagen til, at mennesket søger og dyrker en ydre Gud. Hvad der startede som en almindelig togtur, blev til denne lille bog: Lidelsens formål"

Velkommen til en lille bog om et stort emme.

Vi kender alle til det at have ondt i vores liv på forskellig vis.

Og vi kender også alle til, at vi gør, hvad vi kan, for at klare den ulykkelige situation vi er havnet i. Når noget gør ondt i livet, aktiveres vores overlevelsesmekanisme automatisk, til at gøre alt hvad den kan for at overkomme situationen - til at overleve. Vi søger en lavpraktisk overlevelse i selve det øjeblik, hvor vi oplever modstanden, smerten m.m. Det næste der, igen automatisk, sker i dette scenarie, er at sindet prøver at finde selve årsagen til smerten, og derefter, meget naturligt, at tage sig sine forbehold imod en gentagelse deraf.

Et jordnært eksempel kan være at have ondt i fingeren: Man vil pr. automatik undersøge fingeren; og derved finde den splint, som forårsager smerten. Dernæst vil man fjerne splinten og opleve at smerten forsvinder. Det næste der sker er, at finde ud af hvorfor man overhovedet fik den splint i fingeren. Og efterfølgende, passe bedre på sig selv og sine fingre når man kommer i en lignende situation. Hvis vi helt konkret forestiller os, at splinten var resultatet af havearbejde, så vil man ved fremtidigt havearbejde

takle situationen med en større forsigtighed, og måske iføre sig handsker.

Nu handler det naturligvis ikke om noget så simpelt, som at få en splint i fingeren, men om noget langt mere alvorligt, nemlig omkring livslidelser på forskellige planer. Men uanset hvilken form for lidelse vi mennesker oplever, så fungerer vores overlevelsemekanisme automatisk på den samme måde i alle tilstande.

Det er vigtigt for mig at understrege, at jeg er fuldt ud bevist om, at alle mennesker, uanset sociale levevilkår, status og standard, lider på vidt forskellige planer. Hvis man ikke kæmper med fattigdom og basale levevilkår, så som husly, sult, osv., så eksisterer der ofte enten følelsesmæssige, mentale og/eller spirituelle problemer, der giver anledning til indre uro og lidelse. Så uanset hvilket område i sit liv man slås med, så håber jeg, at mine ord vil bibringe til en større forståelse deraf og dermed en større fred. Og yderligere ikke mindst en genovervejelse af dit forhold til Gud.

Gud lever

Lidelsen er en af årsagerne til, at mange mennesker forkaster Gud i deres hjerte, da en højere magt, en ydre Gud, vel ikke burde tillade al den lidelse, der er tilstede i mennesket
s liv kloden over. -Hvis Gud eksisterede, ville han vel stoppe den, og dét med det samme, ikke?

Samtidig, og paradoksalt nok, er lidelsen også en af årsagerne til, at mange mennesker bliver dybt religiøse, da troen på en religiøs højere magt opleves, som den eneste vej ud af en ulykkelig situation eller sindstilstand. Gud/guderne må lindre og hjælpe, og for at det kan ske, er det en generel opfattelse, at man må 'holde sig gode venner med Gud,' så at sige. Nogle gør det via bøn og ofringer, andre igennem at 'handle rigtigt', donationer, og så videre... -I det hele taget husker man at gøre, hvad det end kræves, for at man ikke gør Gud eller guderne vrede.

Vi er så vant til, at når noget lever, så har det en form og et sted, vi kan pege hen på og sige: Dér er X. I tilfældet Gud; så er vi typisk, i de vestlige lande og i

kristendommen, opvokset med en indlæring og en naiv tro på, at Gud findes i himlen og har skikkelse som en mand. Indenfor andre religioner har billedet set anderledes ud, men, på samme måde, stadig været begrænset til et fysisk omfang.

Når det kommer til Gud/guderne, så er disse begreber, igennem alle tider og i alle kulturer, blevet personificeret og tildelt menneskelige egenskaber, for at kunne forklare mere abstrakte begreber. Her skal vi huske på, at menneskets mentale udvikling ikke var så stor tidligere, som den er nu. Og at der derfor er blevet talt i et forholdsvist primitivt sprog og tillige form, ganske enkelt for, at det skulle være overskueligt at kunne rumme. Vi har altså kunne forestille os en form og et sted, hvor denne form, eller disse skikkelser, befandt sig. X er dér. Gud er dér. Og det har givet os, på disse tidligere tidspunkter, en forklaring, som vi har kunne acceptere, og som vi har kunne forestille os visuelt.

Efterhånden som videnskaben har fundet sit indtog i vores kultur, så har denne nye viden, undersøgelsen af den fysiske verden, fjernet muligheden for at Gud rent fysisk befinder sig i himlen; og da slet ikke gør

det i en menneskelig form.

Menneskets mentale udvikling er årsagen til, at vi i dag evner at kunne tanke langt mere abstrakte tanker, så behovet for en decideret fysisk form ikke længere er tilstede.

De gamle billeder og forestillinger af Gud, eller guderne, er ikke længere logiske, men, som sagt, et produkt af en let tilgængelig måde hvorpå man, i tidernes morgen, har ville forklare disse store emner. Yderligere tvinger begreber som universets herre, 100% kærlig, visdom, har skabt alt, og tillige kvaliteter, som det tillægges Gud/guderne at have, enhver nutidig logisk tankegang til at forholde sig kritisk til selve den/deres eksistens. Eller om ikke andet, og som det mindste, at tænke: "Ok, så gør dog noget ved verdenssituationen. Gør noget ved lidelsen."

Men når så en manglende reaktion fra Gud/guderne, er det eneste svar man får, og måske ovenikøbet med en straf eller en lidelse oveni i hatten, (sådan kan det opleves), -ja, så er det ofte, at mistillid opstår, og mange desværre helt afbryder forbindelsen til og med Gud. Når jeg skriver "desværre," så mener jeg desværre, af den grund, at man afbryder forbindel-

sen til noget større end ens sind. Noget som kunne bidrage positivt i ens liv.

Gud lever, eller sagt på en anden måde; Gud er til stede i alt det skabte. Det betyder at Gud, som sådan, hverken er en mand, en kvinde, eller, for den sags skyld, en hvilken som helst anden form for figur vi kan forestille os. Gud er til stede i et træ, en blomst, en elefant, en tissemyre, et barn, en olding, en fugl, en hval; i alt det, som du kan opleve på fysisk plan. Gud lever og er tilstede i ALT.

Gud er altså ikke et væsen, som vi normalt opfatter, som et væsen; Guds samlede "krop" er alt det skabte, fordelt og sammenlagt. Det betyder, at Gud er i dig og bruger din krop, dit sind (tanker og følelser), som et redskab til at opleve verden igennem og til at manifestere sig igennem.

Gud er ikke direkte din krop, Gud er ikke direkte dine tanker og følelser.

Jeget er Gud, dét som ikke kan måles og vejes, men istedet dét, som måler og vejer - dét som oplever.

Jeget er det, som kigger ud igennem dine øjne.

Jeget er det, som tænker; jeg tænker. Jeget er det,

som oplever; jeg oplever.

Jeget er Gud; eller en del af guddommen.

Denne guddom oplever verden, og på den måde får guddommen hele tiden erfaringer, på samme måde, som vi får erfaringer; nemlig via oplevelser. Store såvel som små.

Set med disse forståelsesbriller, så er vores jeg kun en lille del af guddommens samlede sanseredskab, og på den måde en bidrager til guddommens samlede livsoplevelse. Vores jeg er et atom i Guds krop. Så ja; Gud lever så sandelig. Hvad er det så, der er eksistensgrundlaget for at Gud lever, kan man meget relevant spørge. Og her har Martinus svaret, at Gud, i sin grundstruktur, har et urbegær efter at opleve. Og derfor skaber Gud verden med alt det, der kan måles og vejes. Uden dette ønske om at opleve, ville der ingen oplevelser være overhovedet; ergo, der ville ikke være en skabelse. Og dette gør sig gældende i alle religioner verden over.

Hvis vi lige gør det småt igen, så kan man helt enkelt sige; at hvis ikke du havde en lyst til at ville overleve og skabe i den fysiske verden, så ville du have en

meget lille, eller slet ingen, livsoplevelse. Og grundlæggende elsker mennesket oplevelser; for det er jo dem, der er selve livet.

Vi kender alle til det, at såfremt noget gentager sig igen og igen og igen, så opstår der et ønske/begær, efter at ville opleve noget nyt. Og netop denne følelse af at ville opleve, det er den drivkraft, som man kan føre hele vejen op til guddommens urbegær - for den er den samme.

JEGET ønsker at opleve - Gud ønsker at opleve.

Jeget

I forståelsen af Gud, eller af guddommen, så deler Martinus Gud op i tre områder, en trinitet, der hænger uløseligt sammen. De kan ikke skilles ad, da de alle er afhængige af hinanden.

- (1) Noget som er
- (2) Principperne til at kunne skabe
- (3) Det skabte

Årsagen til at vi oplever livet, som vi gør, kan vi finde i nummer 2: Principperne for skabelsen. Her drejer det sig om principper, som, på denne måde, ikke tidligere er blevet forklaret i de forskellige religioner, førend at Martinus forklarede hvilke, der er gældende for skabelsen, og ligeledes hvordan de hver især virker. Det er første gang, via Martinus' indblik i Gud, at disse principper og urbegæret bliver forklaret på en logisk og kærlig måde, svarende til vores nuværende og kommende mentale evne for abstrakt tænkning.

Den meget korte opsummering, der er anført neden under, er blot for at synliggøre ligheden i de fire ho-

vedreligioner og for at komme hen til principperne, "spillereglerne", for det skabte.

Inden for kristendommen er disse 3 områder også kendt som Sønnen, Faderen og Helligånden:

Svarende til det skabte, Gud og Helligånden - tallene for de ovenstående områder 3, 1 og 2.

Inden for Islam er Allah verdneres herre. Han har skabt både den synlige verden og den usynlige himmel. Alle jordens arter af liv er hans værk. Mennesket er det største, han har skabt:

Svarende til Gud og det skabte - tallene for de ovenstående områder 1 og 3.

Indenfor Buddhismen har man fokus på egen frelse. Frelsen sker ved, at man frigør sig fra illusionen, det skabte, så man opnår Nirvana:

Svarende til det skabte og det højeste -tallene for de ovenstående områder 3 og 1.

Inden for Hinduismen er Brahma skaberguden. Universet blev skabt efter den Højestes Brahmas ønske. Han delte det i 2 dele. Den øverste del blev til Paradi-

set, mens det nederste blev til universet, og imellem disse 2 dele var rummet:

Svarende til Gud og det skabte - tallene for de ovenstående områder 1 og 3.

Det er tydeligt at se, hvorfor principperne for skabelsen ikke tidligere er blevet undersøgt og dermed blevet forklaret på sin primitive måde. Det skyldes utvivlsomt, at vi tidligere (4000-2000 år siden) ikke har evnet, at kunne forstå og rumme så abstrakte begreber. Vi skulle på daværende tidspunkt kunne se det eller, som minimum, kunne forestille os det fysisk.

Som tidligere nævnt, så er urbegæret i Gud, drivkraften til at skabelsesprincipperne skabes af Gud (1), og som gør det muligt for Gud at opleve sig selv gennem det skabte (3), hele verden.

Urbegæret har, som sådan, intet at gøre med begær, som vi kender det i vores liv, det er en meget dybere tilstand, som elsker hele livet.

Gud ønsker at opleve, ergo skaber Gud automatisk nogle regler, hvorigennem Gud kan skabe og dermed

oplevelse igennem. Vi kender det selv fra det, at skulle spille et hvilket som helst spil, hvori der er nogle regler for, hvordan man skal bevæge sig m.m. På den måde får alle spillere de samme betingelser at spille under, og dermed bliver spillet lige. Ingen ville bryde sig om, at en spiller pludselig opfandt sine egne regler, ligesom vi i samfundet f.eks. agerer under samme regelsæt, loven, og en fravigelse herfra udløser konsekvens. På samme måde er "spillereglerne" de samme for alle de skabte former; uanset om du er en hund, en hest, et menneske eller et træ. Og i principerne ligger der også naturlige konsekvenser.

Disse principper (2) gør, at skabelsen (3) selv kan forme sit liv ved at reagere på sin skabelse, og derved selv tilegne sig erfaringer ud fra de samme principper, som alle andre levende væsner undergår.

Sagt på en anden måde:

Gud ville opleve sig selv, og derfor skabte Gud nogle regler for skabelsen (principper), så at det skabte selv kunne udvikle sig, og på en sådan måde, at det ville bibringe Gud oplevelser i al evighed.

De to mest almenkendte principper er kendt som

karmaloven og loven om reinkarnation. Jeg vil dog gennemgå tre principper: "Karma, reinkarnation og lige tiltrækker lige," som kræver en præciseret gennemgang, da der eksisterer forskellige fortolkninger, alt efter hvilket trossystem, der har fortolket disse universelle love. Samt er gennemgangen med til at give svaret på bogens titel.

Karma

Karma betyder, at alt det, som et levende væsen skaber i verden, kommer tilbage til skaberen selv, så at jeget kan opleve sin skabelse. Der tillægges ingen form for vurdering i princippet, hverken rigtigt eller forkert, godt eller ondt: Det er ganske enkelt et princip, en automatik, som sender energien uberørt tilbage til skaberen. Denne vurdering af det oplevende, som værende godt eller dårligt, sker først når skabelsen, altså den energi, som jeget tidligere har sendt ud i universet, kommer retur til jeget. Man kan poetisk sige, at jeget bliver spurgt: "Hvad synes du om din skabelse"? Og alt efter hvilken følelse der opstår i jegets sind, så beslutter jeget sig for enten at sige JA eller NEJ til oplevelsen. Føles det rart, er det et JA, og jeget vil dermed forsætte med at manifestere og skabe den samme energi, som den lige har sagt JA til. Altså gentage manifestationen i den fysiske verden. Føles det ubehageligt, siger jeget naturligvis NEJ, og fordrer til en adfærdsændring. (Her skal det indskydes, at jeget naturligvis ikke siger hverken JA eller NEJ, men at der her er tale om et billede på, at kunne lide, eller ikke at kunne lide.)

Der findes kun en måde, hvorved at jeget kan ændre sin adfærd, altså sin skabelse i den fysiske verden, og det er ved endnu et princip, som kaldes: "Sult og mættelse." Dette princip kender vi alle fra vores eget liv, hvor man oplever det samme igen og igen og igen, og uundgåeligt bliver mæt af den trivielle oplevelse og derved ønsker noget andet. Lige præcis dette ønske om noget nyt, gør at sindet kigger et andet sted hen; flytter bopæl, ændrer arbejde, skifter partner osv. Forestil dig at du indtager den samme mad, morgen, middag og aften, i en periode på 5 år. -Jeg garanterer dig, at du bliver mæt af den smag og dermed sulten efter en hel anden spise. Princippet "sult og mættelse" sørger hele tiden for, at jeget får nye oplevelser, men altså først når jeget er mæt. Nu handler det ikke om mad, men om oplevelse.

Vi kender alle til at ønske fred i verden, men i virkeligheden, så er vi mennesker desværre ikke helt mætte af krig. For hvis vi var, ville der ganske enkelt være fred; hvis vi var, ville vi ikke selv råbe af et medmenneske, skændes, bagtale og så videre. Så det kan meget vel være, at vi er nået til en mental forståelse af, at krig er dårligt - men vores indre system er stadigvæk ikke overbevidst om det, da vi jo stadig-

væk laver krig med vores opførelse.

Vi er ikke mætte, og det bliver vi først, når vi har oplevet endnu mere krig; først dér vil vi kunne ændre vores adfærd; først dér vil vi blive sultne efter noget nyt, nemlig fred.

Her skal det tilføjes, at krig ikke nødvendigvis er en fysisk krig, det kan, som sagt, være dårlige tanker om andre, vrede mod andre og anden indre krigsførelse. Men samme princip er gældende: Sult og mættelse.

Altså opsummerende: Karma betyder helt enkelt; at jeget møder sig selv, så at jeget kan tage stilling til, om den energi der opleves, er rar at opleve. Og samtidig sørger sult og mættelse princippet for, at jeget ændrer handling, når jeget bliver mæt af en hel speciel energi - en hel speciel oplevelse. Og det kan lige så vel være en behagelig oplevelse, som en ubehagelig oplevelse. Når jeget er blevet mæt, så skal der kort sagt ske noget andet, og jeget flytter sig, flytter sit fokus.

Alt hvad du møder i dit liv er karma, og den måde du møder den på, er lig den energi du sender retur ud i universet. Du møder en virkning, der skaber en

årsag, som skaber en virkning, der igen skaber en årsag, og så videre:

Årsag - Virkning - Årsag - Virkning - Årsag - Virkning - Årsag - Virkning...

Og dit møde med den givne energi vil altid opstå på præcis det tidspunkt, hvor du allerbedst evner, at kunne tilegne dig din egen oplevelse igen og igen.

Når du møder noget i livet, dvs. en tidligere skabelse fra dig selv, en virkning, så har du 3 muligheder for at reagere:

- 1) Du møder det, du møder, så kærligt som muligt.
- 2) Du ignorerer det og tænker, det intet har med dig at gøre.
- 3) Du tænker, at du vil skabe god karma, og derfor handler du så kærligt som muligt.

Her er tale om 3 forskellige reaktioner og uanset hvilken reaktion du vælger, så vil den handling, du foretager dig i den fysiske verden, samt i den tanke/følelsesmæssige verden, være årsagen til, at den før

eller siden returneres til dit jeg.

Scene 1) Du sender kærlighed.

Scene 2) Du sender ligegyldighed.

Scene 3) Du sender "vil have noget."

Vi skaber vores egen virkelighed, vi møder et ekko af os selv. Der findes ikke uheld, der findes ikke held. Tilfældighed er kun et ord for, at vi ikke kan gennemskue årsagen til oplevelsen; der findes ikke tilfældigheder i vores liv. Alt, uanset hvad vi møder i livet, er en energi, som vi har udsat et andet levende væsen for, enten fysisk, via tanken eller rent følelsesmæssigt. Så når vi møder noget, vi ikke bryder os om, så er det ligsom en boomerang, du tidligere har kastet ud, og som nu kommer retur.

Reinkarnation

Jeget er ikke færdig med at opleve efter bare ét liv, dets urbegær er evigt og som sagt en del af Gud, og derfor vil jeget helt automatisk søge efter et nyt sted at inkarnere, et nyt sted at blive født, så at jeget kan bygge videre på sine erfaringer ved atter at møde sig selv. Det man tidligere har skabt, via Karma princippet, ligger i fremtidige liv og venter på én; til at man er klar til at møde de sider af sig selv. En del af det, man møder i dette liv, er også skabt i dette liv, men der er også skabelser fra tidligere liv der "rammer" en i dette nutidige. Man kan sige at karma og reinkarnations princippet, er urværket i livet; det er et selvoptrækkende ur, der sørger for, at jeget kommer igen og igen og igen i al evighed.

Jeget kan hverken dø eller blive født, men de redskaber/kroppe, som jeget bruger, (den fysiske krop og sindet; følelser og tanker) bliver født og dør.

Gud og guddommen er evig

Reinkarnation er en evig fremadskridende bevægelse

se, hvor det enkelte levende væsen, ud fra sine tidligere erfaringer, hele tiden tilegner sig nye erfaringer og udvikler evner og talenter i sit eget tempo.

Den samlede erfaring, som mennesket har, har mennesket tilegnet sig igennem tusindvis af liv, som alle har gjort det menneske til lige præcis dét menneske, som det er lige nu.

Alle de evner og talenter du har, er på samme måde, som for alle andre levende væsener, evner og talenter du selv har arbejdet på at tilegne dig. Evolutionsteorien er rigtigt nok, her ser man, hvordan kroppen, gennem millioner af år, har udviklet en langt finere og mere udviklet krop til at kunne bære den bevidsthed, som vi i dag kender som mennesket.

Der er ikke nogen, der har fået noget foræret af Gud; alle har selv, via alle sine tidligere liv, trænet og trænet i alle mulige forskellige evner, ligesom det umiddelbart basale, som at være i stand til at gå, se, tænke, læse, er evner, man selv har trænet i igen og igen. Et menneske, der er geni til noget, har trænet, trænet og trænet igennem mange liv. Muligheden for at blive et geni har alle, det tager bare flere liv at optræne en evne til det niveau. Vi ved det jo i vir-

keligheden godt; nogle børn viser talent inden for noget og andre inden for noget andet; de ankommer altså med forskellige evner, som de har optrænet i deres tidligere liv. Det tager tid at opbygge en evne, og derfor kan man heller ikke bare fjerne en evne imellem liv. Du har evnen til at opbygge en krop og et sind, som begge kan en masse forskellige ting, som vi bare tager for givet. Disse evner er dine, og her er der også kun én, der kan ødelægge dem igen; og det er en selv. Man kan som JEG ødelægge dele af sine evner og talenter via ekstremt misbrug af krop og sind, samt anden dyrkelse af mørke områder af livet. Jeget vil, via sin ekstreme livsførelse, kunne skade sine talenter i en sådan grad, at den næste gang hvor jeget skal fødes, så vil den krop, som jeget skal bruge, være skadet på en sådan måde, at dele af livsudfoldelsen vil blive begrænset. Ikke som en straf, men som en naturlig følge af ens skadelige handlinger mod krop og sind, ens redskaber. Det vil sige at de evner og talenter, som du har optrænet, ikke bare lige sådan forsvinder eller går tabt; men de forringes. Eksempelvis vil en dygtig musiker, der tidligere har spillet med landets bedste orkester, efter en sådan skade, ikke længere kunne udfolde sine evner til

fulde. Hverken i det nutidige eller i det fremtidige liv. Men istedet for at musikerens evne til at spille, en evne der har taget flere liv at opøve, forsvinder helt, så vil talentet blot være svækket, og musikeren vil være blevet degraderet til gademusikant.

Det fører os til et andet vigtigt princip, der igen, på en kærlig måde, sørger for at "spillereglerne" er ens for alle levende væsner, og også sørger for at livet er automatisk. Princippet hedder: "Lige tiltrækker lige".

Som du nok kan fornemme, så er det vigtigt, at man forstår de "spilleregler" der er skabt (2), hvis man skal forstå formålet med lidelsen, og at det, som sådan, intet har med Gud at gøre. Gud er uskyldig, og ansvaret for lidelserne påhviler kun det enkelte væsen.

"Spillereglerne": De principper som skaber en kærlig og logisk verden, hvor vi alle er lige og alle har samme mulighed for at gøre det samme.

Lige tiltrækker lige

Dette princip er det, der gør, at man får de forældre, man får, den opvækst, som er nødvendig, at man møder det og dem, man møder, og så videre. Og vigtigst; at man får det/møder det på lige præcis dét tidspunkt, man møder det. Det kan til forveksling minde om karma, men man kan sige, at det rettere er den funktion, som gør, at jeget oplever det, som en decideret oplevelse. Helt enkelt sagt, kan man sige, at jeget "kalder" på oplevelsen, så at JEGET kan få øje på det. Vi vælger ikke vores forældre sådan bevidst, vi kan jo ikke sætte vores kryds på en forældreside, men vi vælger vores næste forældre, idet vi vælger dem allerede nu. Dvs. vi vælger dem via den måde, vi lever vores liv på. Den måde jeg er på, den måde jeg handler på, den måde jeg møder mig selv på (karma) osv. er med til at skabe mit næste liv. Et meget godt billede er, at hvis du sammenligner dig selv med en nøgle, en kompliceret nøgle, så vil den måde, du lever på, gøre at du sliber på de enkelte takker på nøglen. Og det gør, at nøglen kun passer til én dør, til ét par forældre, til én arvemasse, til ét miljø m.v. og det er på denne måde, du vælger din fremtidige

inkarnation. Princippet der her foregår er: "Lige tiltrækker lige".

Princippet gælder naturligvis begge veje; dine forældre har også "valgt" dig, og konklusionen heraf er enkel: Du kan kun være tilfreds med dit eksistensgrundlag og bagland; alt andet vil være spild af energi og en ikke tagen ansvar for dit liv. Du har fået de bedst kvalificerede forældre, og du er blevet født i den helt rigtige kultur. Grib det. Lev det. Brug det.

For at vende tilbage til misforståelsen af reinkarnation, kan man via nøgle-begrebet enkelt forklare, at hvor der i mennesker findes en kompliceret nøgle, så findes der også en nøgle i eksempelvis en kanin. Men kaninens nøgle er en meget simpel og ukompliceret nøgle; en unuanceret, masseproduceret nøgle, der stort set passer til alle kaniners unuancerede, masseproducerede nøglehuller. Og deraf giver det meget nemt sig selv; at tanken om, at din nøje fintslebne og unikke nøgle skulle passe ind i en mere primitiv lås, er fuldkommen ulogisk. Naturligvis er det umuligt. Og heldigvis: Vi bliver helt automatisk forbundet, med den arvemasse vi skal bruge, så vi kan bygge videre på vores erfaringer, evner og talenter.

Spillereglerne

Du er et guddommeligt væsen, og du vil utvivlsomt opnå denne tilstand, bare ved at du lever dit liv.

Du er et evigt væsen, der inkarnerer, fordi Gud ønsker at opleve.

Livet er evigt, og du inkarnerer i en fremadrettet bevægelse - i en mere og mere kompliceret form.

Alt hvad du sender ud, altså manifesterer, kommer tilbage til dig.

Dit jeg underviser dig ved at tiltrække det, som du skal tage dig af og rumme.

Alt hvad du øver dig i, træner dig i, og altså gentager, bliver du bedre til; og det uanset om det involverer din krop eller dit sind. Gentagelser skaber genier.

Lidelsens formål

Hvorfor oplever mennesket så lidelse, hvorfor oplever det sult, smerte, kulde, død, svigt, angst, ensomhed m.m.?

Listen er desværre lang, og hvad er det højere formål, hvis der overhovedet er et?

Det er der. Heldigvis. Der findes et formål, ligesom der findes en Gud. Og det starter og slutter alt sammen med dig selv og i dig selv.

Billedlig talt, så kan man sammenligne det med, at verdensbefolkningen på nuværende tidspunkt smider affald i vandet, uden det akut har en større betydning. Men to liv senere, så vil vi stå med alvorligt forurenede vand og tænke: Ak, hvorfor dog denne lidelse? På samme måde, så kan vi ikke gennemskue eller se, hvorfor vi har den oplevelse, vi har lige nu; for den kan være skabt i tidligere liv og af os selv. Forståelsen ændrer ikke på oplevelsen af lidelsen, men det giver én, en større mulighed for bedre at kunne rumme sig selv (se under karma pkt. 1).

Når man oplever lidelse, så kan der kun være ét formål for ens JEG, for ens guddommelighed, og det er; Man skal lære noget, som er umiddelbart svært

for én at få øje på. Lidelsen kan man sammenligne med et vejskilt, der viser, at vejen ender blindt, og at det er tid til at vende om. Man skal stoppe med at gøre det, man hidtil har gjort, for ellers fortsætter man selvsagt med at bevæge sig den samme vej, som har "skabt" lidelsen. Oplevelsen af lidelse gør, at man ønsker at flytte sig, ændre noget, og det er lige præcis dét, som "man" selv prøver at vise sit selv.

Jeg ved godt, at det umiddelbart kan lyde hårdt og koldt at skrive, at lidelsen udelukkende skyldes mennesket selv, men tværtimod er enhver anden mulighed, netop hvad der er koldt og ukærligt. Manglende ansvar, både for sig selv og sine medmennesker, er ukærligt. Så at påtage sig sin egen skyld, og dermed sit eget ansvar, er den mest logiske og kærligste vej ud af lidelsen. Både vores egen lidelse og andres.

Forståelsen af, hvem der har skabt lidelsen, er vigtigt, eftersom det giver én muligheden for, at kunne forstå, at der også er en vej ud af lidelsen. Så ved at få forståelse for hvilke "spilleregler" du lever under, kan du tage ansvar, handle derefter, og deraf, utvivlsomt, kunne ændre din skæbne.

”Allerede efter 9 dage i henholdvis Delhi og Varansai, lægger jeg mærke til, hvordan mit sind har vænnet sig til den daglige konfrontation med fattigdom og konsekvenserne deraf. Jeg oplever, hvordan jeg roligt flyder igennem dagene forholdsvist upåvirket af scenariet. Hvordan jeg har iført mig en hårdhed, som et værn imod de lidende omgivelser. Måske er det en del af overlevelsemekanismen; at gøre sig hård i stedet for at græde. Men jeg vil huske mig selv på at græde, jeg vil huske mit ønske og håb om, at alle de mennesker, der lider, skal have mad, tryghed, finde ro og forstå, at de er guddommelige væsner. Jeg vil være tilstede og åben, og dermed forstår jeg, at lidelse har det formål; at udvikle.

Så min bøn må hedde:

Kære Gud; jeg beder til, at alle de mennesker der lider, må finde styrken til at kunne overkomme deres individuelle og fælles lidelse.

Jeg beder til at de må genfinde deres ro og tilstedeværelse i deres hjerte.

Jeg beder til, at alle mennesker må få øje på, hvor de har gjort sig hårde og igen åben deres hjerter.

Tak”

Vælg Gud

Gud er ikke kun i himlen.

Gud er ikke kun i gurun.

Gud er ikke kun i andre.

Gud er også i dig.

Når du vælger Gud, vælger du den, du virkelig er.

Du skaber muligheden for, via træning (se; spille-reglerne), at blive mere og mere bevidst om din egen guddommelighed og derved blive bevidst om dit JEG; din sande natur.

DU er guddommelig.

Nu er ordene skrevet. Jeg håber ikke, at denne bog på nogen måder hverken støder dig eller dit trosbillede, da det absolut ikke har været meningen. Min intention har kun været kærlighed. Hvis jeg på nogen måde skulle have stødt dig, så håber jeg, at du tilgiver mig og derefter genfinder fred i dit hjerte. Bogens indhold er selvfølgelig en kort gennemgang af meget komplicerede principper, som i sin forenkelse forhåbenligt skaber logik og sammenhæng. Der er mange flere interessante detaljer, men netop denne bog er ment, som en kort introduktion og lommebog på din vej i livet. Sidst, men ikke mindst, ønsker jeg atter at understrege, at DU er guddommelig.

Jeg ønsker dig et godt liv i kærlighed med dig selv og alle os andre.

Din tjener
Steen Kofoed